Леонід Талалай

Осіннє марева тремтіння
і Вінграновський, як видіння,
над бур'янами виника
і перед себе на руках
несе врочисто жовті дині,
весь в реп'яхах, в росі, в гудінні
сліпучих ос, які над ним
рояться німбом золотим.
Владика степу! Навпростець
простує зібраним баштаном
і, наближаючись, росте
плечима, усмішкою, станом
і розсіває навкруги
очей Петрові батоги…

А вже на плині жовті тіні,
і наші поплавки спокійні,
і підглядає з казанка
більмасте око судака,
як розсідаємось на сіні
над килимком, як за столом,
де скиба кавуна - ребром
і так гостинно пахнуть дині,
що гріх не випити вина
під вічну пісню цвіркуна
за світ оцей, що, як на плині,
спливає маревом осіннім,
за риболовлю і за дині,
потрійну юшку золоту,
і за співучу марноту,
що зимуватиме у сіні.

Листок вербовий над наметом
тремтить, відчувши переліт,
але таким спокійним світ
стоїть за спиною поета,
хоч рання осінь крадькома
уже підкралась і до нього,
Владики степу, у якого
не тільки скіпетра нема,
а навіть - пальця вказівного.

Альманах «Рось’16», присвячений 80-річчю від дня народження М.Вінграновського/ Відп. за випуск М.Лазарук. – Чернівці: «Друк Арт», 2016. – с.178